

ת"פ 51546/12/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד חסן, אחמד סעאידה

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 51546-12-15 מדינת ישראל נ' חסן(עציר)
ת"פ 51586-12-15 מדינת ישראל נ' סעאידה(עציר)
תיק חיצוני: פמז 4264/15

בפני כבוד השופט סאאב דבור
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים 1. מוחמד חסן (עציר) 2. אחמד סעאידה (עציר)
נוכחים: בשם המאשימה: עו"ד אור לרנר
בשם הנאשם 1: הובא וע"י ב"כ עו"ד חאלד אבו אחמד
בשם הנאשם 2: הובא וע"י ב"כ עו"ד נג'מה הייב

גזר דין

מבוא

עניין לנו בשני הליכים שאוחדו. תחילה, הוגשו כתבי אישום נפרדים, נגד כל אחד משני הנאשמים. אולם, לבקשת הצדדים, הדיון בשניהם אוחד, כפי החלטת בית המשפט מיום 15.06.16.

עוד, במסגרת אותה הסכמה ובעקבותיה, הורה בית המשפט על תיקון שני כתבי האישום, הנאשמים הודו בעובדות, כל אחד כפי המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, והורשעו. לעניין העונש, הצדדים ביקשו לטעון באופן חופשי כאשר הוסכם, כי המאשימה תגיש חוות דעת מטעם השב"כ, בעוד הנאשמים יופנו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר מבלי שהמלצותיו יחייבו מי מהצדדים.

כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם מוחמד חסן (נאשם 1)

1. בהתאם לאמור במבוא לכתב האישום המתוקן, נאשם 1 (להלן: "חסן") הינו אזרח ישראלי, תושב הכפר ריינה.
2. אחמד טלאל סעאידה (להלן: "סעאידה") (הוא הנאשם 2 בתיק) מתגורר באום אל גאנם, הוא והנאשם 1 בני דודים ומתקיימים ביניהם קשרי חברות קרובים.

3. בחודש ינואר 2011 פרצו ברחבי סוריה הפגנות ומחאות של אזרחים סוריים נגד הממסד הסורי, אשר התפתחו ללחימה ממושכת של כוחות המורדים בכוחות הממסד הסורי (להלן: "ג'יהאד").
4. ארגון "המדינה האיסלמית" (דאע"ש) הינו ארגון מחבלים קיצוני ביותר, הנמנה על ארגוני ג'יהאד עולמיים. ארגון זה, הוכרז ביום 03.09.14 כהתאחדות בלתי מותרת כמשמעותה בתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 וכארגון טרור בהתאם להכרזת ממשלה מיום 28.10.15 (להלן: "דאע"ש) או המדינה האיסלמית"). משנתו של הארגון מצדדת בתפיסת הסלפיה ג'יהאדיה, הקוראת לפגיעה במשטרים "כופרים", שאינם הולכים בדרך האיסלאם. ישראל, כחלק מה"כופרים" מהווה יעד לחימה מובהק כחלק ממטרות הג'יהאד העולמי. פועלו של הג'יהאד ב"בלאד אלשאם" [סוריה הגדולה] אמור להיות השלב המכריע והחשוב של הג'יהאד העולמי בדרך לשחרור ירושלים ופלסטין.
5. תופעה של יציאת אזרחי ישראל או תושביה לזירת הג'יהאד בסוריה, כדי להשתתף בלחימת המורדים נגד הממסד הסורי (להלן: "התופעה"), טומנת בחובה אפשרות של ממש, כי הכשרה אידיאולוגית וצבאית אותה יעברו שם, תנוצל על ידם לצורך פעילות חבלנית עוינת נגד מטרות ישראליות, או הפצת משנה הדוגלת בכזו - בין ביוזמתם העצמאית, ובין ביוזמת והפעלת גורמי ג'יהאד עולמי (ובהם ארגון דאע"ש) עמם באו במגע בסוריה.
6. בנוסף, התופעה טומנת בחובה אפשרות גם לסיכון ממשי על ידי כך שגורמי דאע"ש ילקטו מן הישראלים המגיעים אליהם מידע בעל ערך אודות ישראל, תוך ניצול מעמדם כאזרחי ישראל או תושביה.
7. בתופעה המתוארת טמונה סכנה ממשית, כי מגעם של ישראלים עם גורמי דאע"ש, תוביל ליצירת צירי קשר בין אלה לבין אלה, אשר ינוצלו לפעילות חבלנית עוינת משותפת נגד מטרות ישראליות.
8. ביחס לנאשם 1, כתב האישום מייחס לו שני אישומים; בהתאם לעובדות האישום הראשון, כשנה עובר להגשת כתב אישום זה, החל הנאשם לעקוב אחר פעילות דאע"ש באמצעות חשבון הפייסבוק שלו וכבר בתקופה זו גמלה בליבו ההחלטה לצאת לסוריה ולהצטרף לארגון זה.
9. הנאשם החזיק במכשיר טלפון נייד שלו תמונות רבות של דאע"ש, סמליו ולוחמיו ושירים של דאע"ש וכן, החזיק בחשבונו ביישומון "טלגרם" תמונות המזוהות עם דאע"ש.
10. במהלך השנה האחרונה שקדמה להגשת כתב אישום זה, במקרים רבים, נהג הנאשם לצפות בקטעי וידאו ב"יוטיוב", בתמונות של דאע"ש וארגונים נוספים הפועלים בסוריה, להאזין לשירים של דאע"ש, לשתף תכנים אלו עם אחרים ולשוחח בשבחו של דאע"ש ובשבחן של פעולות אותן ביצע הארגון, לרבות עריפת ראשים.
11. תוכן הסרטונים בהם צפה הנאשם כלל, בין היתר, לימוד על שימוש בכלי נשק, עריפת ראשים באמצעות חרב ומהלך הלחימה של דאע"ש בסוריה. ככל שהרבה הנאשם לצפות בתכנים אלה, גבר רצונו להצטרף לארגון ולהפוך לשאהיד.

12. שבועיים עובר ליום 25.05.15 נפגשו הנאשם 1 והנאשם 2 בנצרת ונסעו ברכבו של נאשם 2 מסוג מיצובישי לנסר להר הקפיצה. שם, צפו הנאשמים בסרטון דרשה של מנהיג דאע"ש - אבו בכר אלבגדאדי, בה הטיף בין היתר, כי על כל המוסלמים בעולם להצטרף לארגונו ולהילחם לצידו על מנת להקים מדינה אסלאמית. ביום הזה, החליטו השניים, כי עליהם לצאת את הארץ לטורקיה וזאת במטרה לעבור דרך הגבול לסוריה ולהצטרף לארגון.
13. לצורך הוצאת תכנית זו אל הפועל, חיפש הנאשם 1 מידע ברשת האינטרנט אחר חומרים הקשורים לדאעש ויצר קשר עם גורמים נוספים בעלי סממנים של הארגון. הנאשם נהג לשמור במחשבו ובמכשיריו הניידים מאמרים בנושאי דאע"ש, חיזבאללה ופלגים ג'יהאדסטים אחרים באסלאם.
14. בין חבריו של הנאשם ברשת הפייסבוק נמנה אבו מצעב אלמקדסי, תושב נצרת שהצטרף לכוחות הלוחמים של דאע"ש ונמצא עימם.
15. באחד המפגשים בין נאשם 1 לבין נאשם 2, אמר לו זה האחרון, כי בכוונתו לצאת לסוריה ולהילחם לצד כוחות דאע"ש.
16. לשם הוצאת תוכניתם אל הפועל, רכשו השניים ביום 22.05.15 וביום 24.05.15 כרטיסי טיסה (הלוך וחזור) לטורקיה וכן הזמינו חדר במלון באיסטנבול. השניים סיכמו ביניהם שלא ישתפו את בני משפחתם בדבר כוונתם לצאת את הארץ.
17. ביום 25.05.15 טסו השניים מנתב"ג לאיסטנבול ונחתו בשדה התעופה. משם, נסעו השניים במונית אל תחנת אוטובוס. במהלך הנסיעה נאשם 2 יצר קשר עם צובחי טחאן, אשר הציג עצמו כתושב חלב בסוריה, פעיל דאע"ש, כבן 27, ובעל חנות מכשירים סלולאריים בעיר ענתאב בטורקיה, ואז הסתבר לנאשם 1, כי נאשם 2 היה בקשר (דרך הפייסבוק) עם צובחי, טרם יציאתם את הארץ, וזאת, בין היתר, במטרה שהאחרון יקשר את הנאשמים למבריה מטורקיה לסוריה. צובחי הנחה את השניים כיצד להגיע לעיר ענתאב.
18. לאחר נסיעה ארוכה באוטובוס, הגיעו הנאשמים אל העיר ענתאב, שם פגשו את צובחי בחנות שלו. השניים שוחחו על כוונתם לחבור לארגון דאע"ש וצובחי הסביר להם, כי לאור הבחירות שהתקיימו בסוריה באותה העת, חל עיכוב בתכנית להעבירם את הגבול. הנאשם מסר את מספר הטלפון הנייד הישן שלו לצובחי, על מנת שישמרו על קשרי חברות ובמטרה שיוכלו לשוחח בהמשך.
- בפגישה זו, יצר צובחי קשר עם פעיל של ארגון דאע"ש בסוריה בשם פארס על מנת לתאם עימו את שלב קבלת פניהם של הנאשמים בצדו הסורי של הגבול. במהלך השיחה אפשר צובחי לנאשם לשוחח עם פארס; אז, התברר, כי פארס נמצא ביחס עם מוצטפא סעדי (להלן: "מוצטפא") תושב נצרת בעבר לוחם במסגרת ארגון דאע"ש בסוריה באותה עת ונכון להגשת כתב אישום זה. גם הנאשם 2 שוחח עימו.
19. את חלק הארי של שעות היום שלמחרת, העבירו הנאשמים בעיר ענתאב, ושוחחו עם אנשים שונים על המצב הביטחוני בסוריה ועל דאע"ש.

20. במהלך שהותם בטורקיה ניסו בני המשפחה של הנאשמים ליצור עימם קשר טלפוני. אך, השניים נמנעו במכוון להשיב לשיחות. ביום 26.05.15 או בסמוך לכך, בשעות הערב, יצרו הנאשמים לראשונה קשר עם הוריהם, ועדכנו אותם, כי בכוונתם להתגייס לארגון דאע"ש בסוריה.
21. בהשפעת בני המשפחה, החליטו הנאשמים לחזור לישראל וביום 28.05.15 הם שבו ארצה.
22. במהלך חודש יוני 2015, בעת שהיה בסעודיה, רכש הנאשם 2 טבעות עם הכיתוב: "אלוהים הוא שליחו של אללה" ו- "אין אלוהים מלבד האל", כאשר הרקע לכתובים אלה היה שחור. טבעת אחת שמר הנאשם 2 לעצמו ואת האחרת נתן לנאשם 1.
23. במהלך חודש נובמבר 2015, יצר הנאשם קשר באמצעות הטלגרם עם אב עומר תכרית (להלן: "אבו עומר"), פעיל דאע"ש מהעיר תכרית בעירק. הנאשם היה מזוהה בטלגרם בשמו "מוחמד חסן" וכן, שיתף את חברו וסים אלחט'בה.
- באותן השיחות שקיים הנאשם 1 עם אבו עומר דרך הטלגרם, הפציר בו אבו עומר לצאת ללוב או לסיני כדי להילחם לצד דאע"ש. אולם, הנאשם אמר לו, כי הוא מעוניין לצאת לסוריה.
- אבו עומר הנחה את הנאשם לצאת לתורכיה ומשם יוכל לעבור ללא חשש לסוריה ולהצטרף לדאע"ש ואף אמר לו, כי יוכל לסייע בידו ליצור קשר עם פעילי דאע"ש הנמצאים בסוריה על מנת שיעזרו לו בשלב לאחר הגעתו לשם.
24. זמן קצר לאחר מתקפת הטרור המשולבת שאירעה בפריז, צרפת, ביום 13.11.15, התבטא הנאשם כמי שמרוצה מהאירוע וקיווה, כי ירבו מקרים דומים בעתיד.
25. במהלך חודש נובמבר 2015, עת נפגשו הנאשמים בכפר דבוריה, סיפר הנאשם 1, כי יצר קשר עם פעיל דאע"ש אבו עומר ופירט את תוכן השיחות עמו כמפורט לעיל. הנאשם ניסה לשכנע את נאשם 2 להצטרף אליו ללחימה בחו"ל במסגרת ארגון דאע"ש. נאשם 2 הבהיר לנאשם, כי הוא מעדיף להישאר בישראל ולמלא חובותיו במסגרת המדינה האיסלאמית, דהיינו לבצע ג'יהאד.
26. במעשיו המתוארים לעיל, קיים הנאשם בודעין ושלא כדין מגע עם סוכני חוץ ללא הסבר סביר לכך. הנאשם החזיק, פרסם, הציג והפיץ פרסומים המתייחסים או מוצאים לטובת ארגון דאע"ש, וניסה לצאת שלא כדין לסוריה דרך הגבול עם תורכיה.
27. בהתאם לאישום זה, יוחסו לנאשם עבירות אלה: **מגע עם סוכני חוץ**, עבירה לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן, עבירה של **תמיכה בהתאחדות בלתי מותרת**, עבירה לפי סעיף 85(1)(ו) + (ז) לתקנות הגנה (שעת חירום) 1945 + סעיף 29 לחוק העונשין.
28. בהתאם לעובדות כתב האישום ביחס לאישום השני, במחצית הראשונה של חודש נובמבר 2015 נפגשו הנאשמים במקום עבודתו של נאשם 2 בחנות "קינג סטור" בכפר דבוריה. שם שוחחו השניים אודות האפשרות לבצע פיגוע ירי בצומת גולני. הנאשם 1 ידע על הימצאותם של חיילים בצומת זו ועדכן בכך

את נאשם 2.

בשיחה מאוחרת יותר, עדכן נאשם 2 את הנאשם 1 בכך, כי בני משפחתו חוששים, כי הם יעשו פיגוע.
במעשיו המתוארים לעיל, קשר הנאשם קשר לביצוע פשע שלא כדין.

29. בהתאם לאישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של **קשירת קשר לפשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן בעניינו של נאשם 2, אחד סעאידה

30. כאמור לעיל, נגד הנאשם 2 הוגש כתב אישום כאשר הדיון בו אוחד, כאמור לעיל, עם תיק זה. כתב האישום בעניינו של הנאשם 2, מגולל, בפרק המבוא ובכל הקשור לאישומים 1 ו- 2, תיאור עובדתי דומה לזה המתואר לעיל בנוגע לנאשם 1. בנוסף, כתב האישום ייחס לנאשם 2 שני אישומים נוספים, כפי שיפורט להלן.

31. בהתאם לאישום הראשון, יוחסו לנאשם 2 עבירות שעניינן: **מגע עם סוכני חוץ**, עבירה לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן, עבירה של **תמיכה בהתאחדות בלתי מותרת**, עבירה לפי סעיף 85(1)(ו) + (ז) לתקנות הגנה (שעת חירום) 1945 + סעיף 29 לחוק העונשין. וכן, עבירה נוספת של **ניסיון ליציאה שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט) - 1954 + סעיף 25 לחוק העונשין.

32. בהתאם לאישום השני, יוחסה לו עבירה של **קשירת קשר לפשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

33. בהתאם לעובדות באישום השלישי, הייתם האני סעאידה (להלן: "הייתם") מתגורר בכפר אום אל גאנם ומשרת כחייל קבע בצה"ל ובינו לבין הנאשם קיים קשר היכרות.

34. כשנתיים עובר להגשת כתב אישום זה, שהה הנאשם בחתונתו של זיאד טחימר סעאידה, בכפר אום אל גאנם. במהלך החתונה, מסר הייתם את נשקו לנאשם והנאשם ירה מספר כדורים בנשק.

35. במעשיו המתוארים לעיל, ירה הנאשם בנשק חם באזור מגורים ללא הסבר סביר.

36. כתוצאה מכך, יוחסה לו עבירה של **ירי באזור מגורים**, עבירה לפי סעיף 340א לחוק העונשין.

37. בהתאם לאישום הרביעי, כשלושה חודשים עובר להגשת כתב האישום, נהג הנאשם ברכב מסוג "סיאט" במהירות של 200 קמ"ש, בדרכו אל הכפר טמרה זועביה.

לאותה הנסיעה, הצטרף גם חברו של הנאשם 2, בשם אחמד. כשהיו באזור הכפר טמרה זועביה, הסריט אחמד את הנאשם 2 במכשיר הטלפון הנייד שלו כשהוא נוהג במהירות מופרזת.

38. במעשיו המתוארים לעיל, נהג הנאשם במהירות העולה על המהירות המותרת ובהתאם לכך, יוחסה לו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, עבירה לפי סעיף 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 - מוחמד חסן

39. מהתסקיר עולה, כי עניין לנו בנאשם בן 21, רווק, כאשר טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ולמד בבית הספר להנדסאים בטכניון בתחום הנדסת בניין, משך תקופה של כחודש וחצי.

40. הנאשם סיים 12 שנות לימוד. לדבריו היה תלמיד טוב, כאשר הישגיו והתנהגותו היו מקובלים ובתחום הנורמה. לאחר סיום לימודיו התיכוניים, עבד כשנתיים בעבודות בניין וסייע לאמו בפרנסת משפחתו.

41. מפיו נמסר, כי הוריו התגרשו בהיותו כבן 5 והוא ואחיו המשיכו להתגורר יחד עם האם. לדידו, בני משפחתו חיים במצב כלכלי ירוד, נוכח העדר הכנסה כלכלית קבועה.

42. באשר לעבירות המיוחסות לו כאן, נטל הנאשם 1 אחריות חלקית על ביצוען תוך שהוא נועץ את רוב האחריות בהתנהלות של שותפו לביצוע העבירות, הנאשם 2 - אחמד סעאידה.

בהתייחסותו לנסיבות הסתבכותו הפלילית, טען, כי הוא היחיד במשפחה שעודנו שומר על קשר עם אביו; כתוצאה מכך קיימת מחלוקת בינו לבין אחיו. עוד שיתף, כי מספר ימים לפני טיסתו לטורקיה, היה מעורב באירוע אלים עם אחד מאחיו.

הנאשם שיתף, כי עקב אחרי הפעולות של ארגון דאע"ש וחווה תחושת הזדהות עם ערכי הארגון, המטיפים לעזרה הדדית ורדיפה אחר צדק. לטענתו, השילוב של תחושת הבדידות שחווה מצד בני משפחתו, הקושי בהתמודדות עם הדינמיקה המורכבת בתוך התא המשפחתי וההזדהות עם ערכי הארגון, הן שהובילו לרצונו להצטרף אליהם. לצד זאת, הוא לא היה עמם בקשר. זאת להבדיל מאחמד סעאידה.

43. עברו של הנאשם נקי ואין לחובתו הרשעות קודמות. יחד עם זאת, הוא נידון בעבר לעונש התחייבות ללא הרשעה, בגין ביצוע עבירות שעניינן גניבה והסגת גבול.

44. שירות המבחן התרשם מבחור הנמצא בעיצומו של שלב התבגרות וגיבוש זהותו האישית והגברית. עוד התרשם, כי לנאשם דימוי עצמו נמוך. כן, ההזדהות עם ארגון דאע"ש נבעה ממקום של חוויית ייאוש ובדידות אשר ליוו אותו נוכח הקשיים המשפחתיים שאפפו את מהלך חייו ונוכח הרצון למצוא פתרון אשר יאפשר לו לברוח מהמציאות היומיומית בה חי ולהקנות לו תחושה של שייכות קבוצתית.

לדידי שירות המבחן, מדובר באדם שניהל לרוב אורח חיים נורמטיבי, אך יחד עם זאת, קיימים דפוסי אישיות אימפולסיביים וקושי בהפעלת שיקול דעת במצבי לחץ. ניכר, כי הנאשם מתקשה להתחבר לחומרת מעשיו. הנאשם תואר גם כבעל מיקוד שליטה חיצוני.

45. לאור האמור, לא הצליח שירות המבחן לגבש המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. מדכך, יש לשקול עמוד 6

להטיל עליו עונש מוחשי וקונקרטי, אשר יחדד עבורו את השלכות מעשיו הפסולים.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 - אחמד סעאידה

46. הנאשם כבן 25, יליד הארץ, רווק, התגורר טרם מעצרו בבית הוריו בשוב אום אלגנם ועבד כמחסנאי בסופר מרקט בכפר דבוריה.

47. הנאשם השתלב במסגרת חינוך רגילה, תיאר עצמו כתלמיד חברתי, בעל הישגים בינוניים, ללא בעיות של התנהגות ומשמעת בילדות ובגיל ההתבגרות. בגיל צעיר, במקביל ללימודיו, עבד בעבודות מזדמנות שונות וסייע בפרנסת משפחתו; זאת על רקע העובדה, כי אביו הפסיק לעבוד בשל מחלת פרקינסון וחשד לאירוע מוחי. עקב כך נקלעה המשפחה למצוקה כלכלית קשה ועול הפרנסה נפל על שכמו של הנאשם.

48. הנאשם שיתף, כי מגיל 15 ניהל קשר זוגי. אולם, הוריה של בת זוגו אילצו אותה להיפרד ממנו על רקע נסיבותיו המשפחתיות והחברתיות. באותה תקופה, חש הנאשם עצב, תסכול, בדידות ודחיה ועקב כך התחיל להשתמש באלכוהול וסמים על בסיס יומי.

49. הנאשם נעדר עבר פלילי קודם. בהתייחסותו לעבירות כאן, הודה בעובדות כתב האשום באופן מלא, תוך הבעת צער וחרטה. לדידו, הוא נוהג להתרועע עם חברה נורמטיבית ואת העבירות כאן ביצע מבלי להבין את חומרתן והשלכותיהן, וכיום הוא מבין את הפסול במעשיו.

בהתייחסותו לעבירות של מגע עם סוכן חוץ ותמיכה בהתאחדות בלתי מותרת, ייחס זאת למצבו המשפחתי והחברתי על רקע מצב כלכלי קשה ועל רקע הפרידה מבת הזוג אשר הביאו אותו לצריכת סמים ואלכוהול. לדידו, הוא חיפש "ריגושים" כך שמעשיו אינם יונקים מתוך מעין עכור של הזדהות אידיאולוגית עם דאע"ש. עם נסיעתו לטורקיה ופגישותיו עם מספר אנשים אשר הבהירו לו את משמעות הצטרפותו לארגון, התפקה, וקיבל החלטה שלא להיות חלק מארגון זה וחזר לארץ.

ביחס לעבירה של קשירת קשר, לדידו, מדובר בשיחה חד פעמית שהתקיימה עם שותפו בתיק, והכל היה בגדר רעיון מילולי שאין בצדו כל כוונה להוציאו לפועל.

ובאשר לעבירות של הירי באזור מגורים ונהיגה במהירות מופרזת, לדבריו, ביצע אותם בכדי להרשים את הסובבים אותו ולא דווקא מתוך מניעים פליליים או אנטי-חברתיים.

50. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל יכולות קוגניטיביות ויכולות וורבליות תקינות, טרם מעורבותו הפלילית ניהל אורח חיים נורמטיבי ותקין במישורי חייו השונים וגילה יכולת טובה להסתגלות ולהתמדה במסגרות השונות. שירות המבחן התרשם מאדם אשר הפנים את חוקי וערכי החברה ומזדהה איתם. כן, אין מאפיינים בולטים בדבר קיומם של דפוסים עברייניים מופנמים. מעורבותו בעבירות כאן ואת דבר מעצרו שימשו לנאשם כחוויה קשה שגדעה וקטעה את רצף תפקודו. תקופת המעצר בה הוא נתון נתפסת על ידו כסיטואציה קשה, אשר משכה, יחד עם ההליך המשפטי המתנהל נגדו מהווים עבורו

גורמים משמעותיים ומרתיעים אשר מציבים בפניו גבולות ומחסומים באשר לאפשרות הישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד.

שירות המבחן התרשם מצעיר סגור ומופנם מבחינה רגשית, חסר ביטחון, שמקוננת בו תחושת ערך נמוכה, בעל קווים אישיותיים ילדותיים ובלתי בשלים בהתנהגותו. כמו כן, שרות המבחן התרשם מאדם בעל מאפייני אישיות בלתי מגובשים המתקשה לבחון פתרונות אדפטיביים במצבים של לחץ ומשבר.

להערכת שירות המבחן, מעורבותו בעבירות מהווה ביטוי התנהגותי למצוקתו הרגשית המתמשכת המהולה בתחושות של אכזבה, דחיה, תסכול וקושי להתמודד עם אחריות, שיגרה ועם הנטל של התפקידים המוטלים עליו במשפחתו. מעורבותו בביצוע העבירה קשורה, גם ברצונו לבדוק גבולות ולחפש ריגושים, ואינה נעוצה בהזדהות עם האידאולוגיה אותה מייצג ארגון דאע"ש.

בסופו של יום, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית אשר תהווה גורם מרתיע לצד המלצה, כי במהלך המאסר תבחן אפשרות שילובו בהליך טיפולי.

טיעוני הצדדים לעונש

51. ב"כ המאשימה הגישה ראיות לעונש שעניין, רישום פלילי ורישום תעבורתי וכן, חוות דעת מטעם השב"כ בעניינם של שני הנאשמים.

52. במסגרת טיעוניה, באשר לנאשם 1, ביקשה המאשימה להדגיש את חומרת העבירות המיוחסות. מכאן, עתרה להטיל על הנאשם עונש בדמות מאסר בפועל ממושך, מאסר על תנאי וקנס.

המאשימה סקרה את עובדות כתב האישום, הדגישה את חומרת העבירות, הערך החברתי שנפגע מביצוען, מידת הפגיעה בו בהפנותה לחוות דעתו של מומחה השב"כ שהוגשה (מוצג ת/2). יתרה מזו, היא הפנתה למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהדגישה את מגמת ההחמרה בפסיקה וביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 36 ל - 60 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס (הנע בין 10,000 ₪ לבין 20,000 ₪).

בקשר לעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הנע בין חמש לבין שבע שנות מאסר.

כן, המאשימה הפנתה לתוכן תסקיר שירות המבחן ולאחר בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקשה היא למקם את עונשו של הנאשם בחלק הגבוה של מתחמי העונש האמורים.

52. ביחס לנאשם 2, לאחר שסקרה המאשימה את עובדות כתב האישום, הדגישה את חומרת העבירות המיוחסות, הערכים החברתיים אשר נפגעו ומידת הפגיעה בהם, שוב, בהפנותה לחוות דעת השב"כ אשר הוגשה, כאמור לעיל. בנוסף, היא פירטה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובכלל זה התכנון שקדם לביצוע, חלקו המלא של הנאשם בביצוע, הנזק שנגרם והנזק שצפוי היה להיגרם. על רקע כל השיקולים הנ"ל ולאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם ביחס לאישום הראשון, כנע בין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. ביחס לאישום השני, שענינו קשירת קשר לביצוע פשע, ביקשה לקבוע מתחם שנע בין חמש לבין שבע שנות מאסר ולמקם את הענש ברף הגבוה של המתחם. באשר לאישום השלישי, שענינו עבירת תעבורה, מנעד הענש הינו משלוש ועד לשש חודשי מאסר בפועל.

לאחר בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובשים לב למובא בתסקיר שירות המבחן, יש למקם את עונשו של הנאשם בחלק הגבוה של מתחמי העונש ההולמים. כן, יש להטיל את העונשים הראויים (בתוך המתחמים) באופן מצטבר זה לזה, כך לדידי המאשימה.

עוד, ביקשה המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם 2 שכן, עבירת התעבורה בוצעה ברכב שנרכש ונרשם על שמו במשרד הרישוי.

53. במסגרת טיעוניו הפנה ב"כ הנאשם 1 לע"פ 8333/15 **מהראן חאלדי** (ניתן ביום 23.08.16) ואשר ממנו עולה, כי המתחם אליו חתרה המאשימה הינו גבוה. בעניין מהראן הנ"ל אושר עונש בן 42 חודשי מאסר בנוגע לנאשם שיצא את הארץ לסוריה, נפגע שם ואף נלחם בעיראק, ולאחר מכן שב חזרה לארץ. בעניינו, המדובר במקרה שנמנה על רף חומרה פחות מאשר המקרה נשוא ענין מהראן הנ"ל. בסופו של יום, הנאשם כאן, לא נכנס לסוריה, לא נלחם לצד כוחות דאע"ש ולא אחז בנשק.

הרקע בו גדל הנאשם, הגירושין של הוריו והקשר הרעוע שקיים בינו לבין אחיו היוו קרקע פורייה בה צמחו זרעי התנהלותו הבעייתית. משפחתו של הנאשם אינה מאופיינת כמשפחה בעלת אידיאולוגיות עברייניות או קיצוניות. כן, בהקשר זה, אין למשפחה כל רקע ביטחוני. נהפוך הוא, המדובר במשפחה נורמטיבית לחלוטין אשר פעלה כדי להניא את הנאשם מלהמשיך בדרכו העקלקלה. לא זו אף זו, ההגנה גורסת גם, כי הנאשם נפל קורבן לנסיבות משפחתיות לא קלות.

הסניגור המלומד הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי ונטילת אחריות על מעשיו; כל אלה יחדיו, מצדיקים הקלה בעונשו של הנאשם. יתר על כן, בא כוחו המלומד של הנאשם שב והדגיש, כי להבדיל מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה, בעניינו, הנאשם לא עבר את הגבול אל תוך שטח סוריה ולא נלחם לצד כוחות המורדים.

הסניגור ביקש לקבוע מתחם ענש שנע מ- 15 עד ל- 24 חודשי מאסר בפועל וביקש למקם את עונשו

הראוי של הנאשם ברף הנמוך של המתחם.

54. בטיעוניו בפניי, הצטער הנאשם 1 על מעשיו, וציין, כי הוא הפיק את הלקח וכי לעולם לא יבצע עבירות דומות בעתיד.

55. ב"כ הנאשם 2, ביקשה לראות בשני האישומים הראשונים כאירוע אחד ולקבוע לגביהם מתחם עונש אחד; זאת לצד שני האישומים האחרים שעניינם ירי באזור מגורים ועבירת תעבורה.

באת כוחו המלומדת של הנאשם 2 הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן ולהודאת הנאשם שבאה בפנה מלא, תוך הבעת צער וחרטה. לדידה, הנאשם ביצע את העבירות מבלי להבין את השלכותיהן. כיום שונה המצב, כך גם על פי התרשמות שירות המבחן ממנה עולה, כי הנאשם כיום מבין את הפסול שבמעשיו. הוא אף הבין זאת בשלב מוקדם מאד, כך על פי עובדות כתב האישום, מהן עולה בבירור, כי, בשלב מסוים, הוא התחרט וחזר ארצה מרצונו הטוב, אף בטרם נכנס אל שטח סוריה ולפני שביצע כל מעשה פוזיטיבי-עברייני אלים ו/או פעיל. כך גם באשר למשפחתו של הנאשם, אשר יצרה קשר עם גורמי אכיפת החוק לצורך גדיעת מסלול פעילותם האסורה של הנאשמים וחזרתם ארצה.

אף שהמשטרה ידעה אודות פועלם של הנאשמים, היא לא עצרה אותם מיד עם חזרתם לארץ. עובדה זו יש בה כדי ללמד על כך שהמדינה לא ראתה חומרה מיוחדת במעשיהם של הנאשמים עד כדי מעצרם המידי עם שובם לארץ.

לדידה, מתחם העונש ההולם נע בין 15 לבין 24 חודשי מאסר; כאשר את עונשו הראוי של הנאשם יש למקום בגבול התחתון. הסניגורית סמכה את ידיה אף על הפסיקה אשר אוזכרה בחוות דעת השב"כ שהוגשה על ידי המאשימה כאשר בנוגע לחלק מהמקרים המאוזכרים בה, הוטלו עונשים של 11 חודשי מאסר או 15 חודשי מאסר.

ביחס לעבירת הירי כפי המיוחס לנאשם; לדידה, מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה, (ולפעמים גם לפי גיל הנאשם, של"צ) לבין מספר חודשים בודדים של מאסר בדרך של עבודות שירות.

לגבי עבירת התעבורה, בלי להקל ראש בחומרתה, אילולא מעצרו של הנאשם, ספק אם היה מוגש כתב אישום בעניינה שכן, דבר ביצוע העבירה נתגלה מהסרטון שהיה מאוחסן בפלאפון של הנאשם לאחר שנעצר. העונש המוטל לצידה של עבירה זו הינו מאסר הצופה פני עתיד לצד פסילה בפועל.

לעניין הקנס, עתרה הסניגורית להימנע מהטלת קנס שכן, מדובר במשפחה קשת יום, אבי המשפחה חולה (הוגשו מסמכים רפואיים, נ/2) והמשפחה מתקיימת מקצבת ביטוח לאומי.

ביחס לבקשה לחילוט רכב; טענה ההגנה, כי במקרים כגון דא, אין כל הצדקה להורות על חילוט רכב. אמנם, הרכב רשום על שם הנאשם. אך, הוא משמש את כל בני המשפחה ובמיוחד הוא מספק מענה לצרכיו הרפואיים של האב.

מלבד הטענות לעונש בע"פ כפי שעלו במעמד הדיון, הגישה ב"כ הנאשם 2 גם טענות לעונש בכתב (נ/1). במסגרת טענות אלה, חזרה היא על אשר טענה בפניי; לדידה, מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי הצופה פני עתיד לבין - 18 חודשי מאסר. הסניגורית ביקשה להדגיש את הרקע לביצוע העבירות כאשר לטענתה, מחלת האב והפרידה מבת הזוג היוו עבור הנאשם תפנית ונקודת משבר. על רקע זה התדרדר מצבו הנפשי והחל להשתמש בסמים ואלכוהול וזאת על בסיס יומי ומשכך השתבשה עליו דעתו. הסניגורית הפנתה גם לאינטרס השיקום שהינו בעל משקל רב במקרה העומד בפתחנו.

56. בטיעוניו לעונש, הביע הנאשם 2 צער על מעשיו. לדידו, הוא מודע לחומרת העבירות והבטיח, כי מעשים דומים לא יישנו על ידו בעתיד. הנאשם אף הביע רצון לפעול באופן אקטיבי כדי למנוע מאחרים ליפול במקום בו הוא נכשל ונפל. על רקע כל האמור, הנאשם ביקש את התחשבות בית המשפט במצבו.

דין והכרעה

עבירה אחת או ריבוי עבירות

57. תחילה יש לקבוע אם עניין לנו באירוע אחד או במספר אירועים, זאת מכוח האמור בסעיף 40ג לחוק העונשין, הקובע בזו הלשון:

"(א) **הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.**

(ב) **הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשין או הצטברותם."**

58. מהשתלשלות העניינים כפי המתואר בכתב האישום, ביחס לנאשם 1, כתב האישום תיאר שני אישומים המהווים, לדידי אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו. שכן, קיים קשר הדוק בין שני האישומים מבחינת מאפייני ותכלית ההתרחשויות ואלמנט הזמן: האישום השני מתייחס לאותה תקופה בה התרחשו חלק מהאישומים המפורטים באישום הראשון (של תחילת חודש נובמבר 2015) כאשר, כאמור, הרקע הוא אחד. האמור בעובדות כתב האישום (סעיף 19 באישום הראשון), אך מחזק את מסקנתי, כי

יש לראות בשני האישומים כאירוע מתמשך אחד.

ביחס לנאשם 2, כתב האישום תיאר ארבעה אישומים. ביחס לשני האישומים הראשונים, אלה דומים לאישומים המיוחסים לנאשם 1 וביחס אליהם אני קובע, כי המדובר באירוע מתמשך אחד בגינו ייקבע מתחם עונש אחד. שונה הדבר ביחס לשני האישומים הנוספים שכל אחד מהם מהווה אירוע נפרד. משכך, דומני, כי יש לקבוע מתחם עונש שונה ביחס לכל אירוע, קרי - לאישום השלישי ולאישום הרביעי.

באשר לעונשים, על רקע האמור לעיל, ייקבע עונש אחד ביחס לאישום הראשון והשני. ביחס לשני האישומים הנוספים בעניינו של נאשם 2, מאחר ואין קשר או רצף בין האירועים, מוצא אני לנכון לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (כאשר האישום השלישי ייחשב כאירוע והאישום הרביעי כאירוע אחר), לצד קביעת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

קביעת מתחם העונש ההולם

59. לשם ניקיון הדעת אציין, כי עניין לנו בעבירות חמורות עד מאד. בתי המשפט על מגוון ערכאותיהם התייחסו לאחרונה, בשורה של פסקי דין, לחומרתן של העבירות ולצורך בהחמרה בעונשים המוטלים בצידן בניסיון להביא למיגורה של תופעה זו שאך הולכת וגוברת במחוזותינו.

באשר לעבירה של מגע עם סוכני חוץ והעבירה של תמיכה בהתאחדות בלתי מותרת, לא אחת התייחסו בתי המשפט למסוכנותה של תופעה זו; יפים בהקשר זה דבריו של כב' השופט מ. מזוז בע"פ 8333/15 **מדינת ישראל נ' מהראן חאלדי** (23.08.16):

"התופעה של צעירים ישראלים הנוסעים לסוריה להצטרף אל כוחות ארגונים מורדים, כולל ארגון דאע"ש, היא תופעה הטומנת בחובה סיכון ביטחוני ממשי לביטחונה של מדינת ישראל ולשלום אזרחיה, וכבר הודגש כי -

"ייתאמר בקול ברור וצלול, כי מדינת ישראל, במצב הביטחוני בו היא שרויה, אינה יכולה להרשות לעצמה את ה'מותרת' של התעסקות עם דאע"ש, כמו מדינות אחרות באירופה המתמודדות עם צעירים הנוסעים לסוריה ולעיראק כדי להילחם בשורות הארגון. ידע כל אחד כי לדאע"ש לא מתקרבים, ושומר נפשו ירחק מכל בדל של עיסוק בנושא" (בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' אבו סאלח, פסקה 15 (19.1.15))" (שם, פסקה 11).

לנאשם 2 יוחסו עוד שתי עבירות; האחת, ירי באזור מגורים והשניה, נהיגה במהירות מופרזת. גם ביחס לשתי עבירות אלו, הדגישו בתי המשפט את חומרתן ואת הצורך בהחמרה בעונש המוטל בצידן. ביחס לעבירות בנשק למיניהן, על פוטנציאל הסיכון הרב הטמון בשימוש בו, ובאשר לתופעה הפסולה והמסוכנת שעניינה ירי בחתונות נאמר בזו הלשון; **"לא פעם ולא פעמיים הסתיים אירוע מסוג זה**

בפגיעה בחפים מפשע שכל חטאם בהשתתפות בשמחה. בית המשפט המחוזי אף התייחס למארג עובדתי זה כתופעה שהפכה ל"מכה אזורית". (ע"פ 7241/12 עמאד טאטור נ' מדינת ישראל (12.02.13)).

עבירת הנהיגה במהירות מופרזת, בנסיבות האופפות את האירוע הספציפי דכאן, טומנת בחובה מסוכנות רבה הן למבצע העבירה עצמו והן לציבור המשתמשים בדרך. לא אחטא למטרה אם אציין, שוב ושוב, כי, נהיגה במהירות כה מופרזת יש בה כדי להפוך את כלי הרכב מכלי תחבורתי שיועד למטרה חיובית שבאה לשרת את הצרכים של חברה מודרנית, לכלי מסוכן ולמכונת קטל שיש בכוחה לגדוע חיי אדם. כביש ו/או דרך אינם בבחינת רכוש פרטי של אדם זה או אחר. כן, רישיון הנהיגה הוענק לנאשם לצורך שימוש בו במסגרת החוק ולא כדי להפוך אותו לאמצעי לביצוע עבירות תעבורה חמורות. דברים אלה מקבלים משנה תוקף עת מדובר בנהיגה במהירות מופרזת של 200 קמ"ש.

60. הערך החברתי אשר נפגע מביצוע עבירת התמיכה בארגון טרור, הינו הסיכון הממשי לביטחון המדינה ואזרחיה תוך פגיעה בערך של נאמנות-אזרחית למדינה שתחת קורת הגג שלה חי ונושם הנאשם ותוך פגיעה קשה בסדרי החברה. כפי שציינה המאשימה בטיעוניה לעונש, מעבר לפגיעה בביטחון המדינה, עבירות אלו עלולות לפגוע ביחסי החוץ של ישראל במגוון מישורים.

באשר לעבירת הנשק, הערך החברתי הנפגע הינו זכות הציבור להגנה על ביטחונו, שלמות גופו ושלמות נפשו. באשר לעבירת התעבורה, הערך החברתי הנפגע הינו הזכות לחופש התנועה והשמירה על חיי אדם, ועל הסדר והבטיחות בכבישים.

61. באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים, מדובר בפגיעה חמורה וקשה. בהקשר זה, מפנה אני לחוות הדעת של השב"כ אשר הוגשה לתיק ממנה, למדים אנו על מידת הפגיעה הקשה בערכים המוגנים כתוצאה מביצוע עבירות מסוג זה.

62. **באשר למדיניות הענישה הנוהגת:**

במסגרת ע"פ 8333/15 **מדינת ישראל נ' מהראן חאלדי** (23.08.16), נידונו ערעורים הדדיים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בעניינו של נאשם אשר הורשע בעבירות של מגע עם סוכן חוץ ואימונים צבאיים אסורים, חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, יציאה מהארץ שלא כדין ופעולה ברכוש טרור. בית המשפט העליון ציין, כי **"מדיניות הענישה במקרים קודמים שעסקו בצעירים שיצאו מישראל והצטרפו בסוריה לכוחות דאע"ש וארגוני מורדים אסלאמיים אחרים אכן מבטאת, כדברי בית משפט קמא, תהליך הדרגתי של החמרה בענישה. עיון בפסקי הדין, בבית משפט זה ובבתי המשפט המחוזיים, שעסקו בתופעה זו, מצביע על רמת ענישה נמוכה משמעותית מזו שקבע בית משפט קמא בענין הנדון"**. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 36-60 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה דובר על הצטרפות צעיר לכוחות ארגון מורדים אסלאמי קיצוני בסוריה, אליה הגיע דרך טורקיה. בית המשפט דחה את הערעורים משני הצדדים.

תפ"ח (מחוזי נצרת) 48354-11-14 **מדינת ישראל נ' מגאמסה** (01.07.15); הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של יציאה שלא כדין, חברות בהתאחדות בלתי מותרת, וקשירת קשר לפשע, ולאחר שמיעת ראיות הורשע גם בעבירה של מגע סוכן חוץ. הנאשם יצר קשר באינטרנט עם פעיל דאע"ש, נסע לסוריה דרך טורקיה במסווה של טיול, חבר לארגון ולקח חלק פעיל במחנה אימונים במשך 10 ימים, עד אשר החליט לעזוב וחזר לישראל. בית המשפט המחוזי קבע, כי **מתחם העונש ההולם נע בין 25 ל-42 חודשי מאסר בפועל**, והטיל על הנאשם **36 חודשי מאסר**.

ת"פ (מרכז) 26752-08-15 **מדינת ישראל נ' חמיס סלאמה** (17.05.16); הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ניסיון ליציאה מהארץ שלא כדין ובעבירה של ניסיון למגע עם סוכן חוץ. בית המשפט קבע, כי **מתחם העונש ההולם את האירוע נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל** ולאחר איזון בין מכלול השיקולים, הטיל על הנאשם **18 חודשי מאסר** בפועל ומאסר על תנאי.

יש לציין, כי עובדותיו של המקרה שם, דומות לחלקו הראשון של המקרה שעומד בפתחנו כאן. יודגש, כי בענייננו יוחסו עוד עבירות.

ת"פ (מחוזי מרכז) 17601-04-13 **מדינת ישראל נ' מסארוה** (8.07.13); הנאשם הורשע בביצוע עבירות מגע עם סוכן חוץ ויציאה שלא כדין. הנאשם הסתכן לסוריה דרך טורקיה במטרה לסייע לכוחות המורדים בלחימתם אך גם מתוך מטרה לאתר את אחיו הצעיר ששהה בטורקיה. הנאשם שהה בחברת המורדים הסורים שישה ימים, נשאל שאלות בנושאים שונים הקשורים לישראל והשיב באופן כללי. במסגרת הסדר טיעון הוסכם על עונש של **30 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים**.

ת"פ (נצ') 57539-11-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד סלימאן ואח'** (06.11.16); נגד הנאשמים הוגש כתב אישום אשר ייחס לכל אחד מהנאשמים עבירות שונות ובכלל זה, עבירה של תמיכה בהתאחדות בלתי מותרת, עבירות בנשק (רכישה והחזקת נשק ותחמושת), ירי באזור מגורים.

במקרה זה, קבע בית המשפט מתחמי עונש שונים ביחס לעבירות כאשר ביחס לעבירה של תמיכה בהתאחדות בלתי מותרת, נקבע **מתחם הולם הנע בין 18-36 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים**. על הנאשמים הוטלו עונשים שונים הנעים בין 27 ל-32 חודשי מאסר, כל אחד לפי חלקו ולפי העבירות הנוספות אשר יוחסו לו.

ת"פ 63428-03-15 **מדינת ישראל נ' ח'ליל** (24.12.15); הנאשם הורשע בעבירות של ניסיון לחברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, ניסיון למגע עם סוכן חוץ וניסיון יציאה שלא כדין. בית המשפט קבע, כי **מתחם העונש ההולם עומד על טווח שבין 20-36 חודשי מאסר בפועל וגזר עונש בן 24 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי**.

בהקשר זה אציין, כי עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש; הפסיקה בחלקה אוזכרה על ידי לעיל ובחלקה, לא מצאתי כי היא מתאימה, מבחינת נסיבותיה, למקרה שלנו, כאן.

63. מכאן, לבחינת מדיניות הענישה ביחס לשתי העבירות הנוספות; ביחס לעבירה של ירי באזור מגורים, העונש הקבוע לצידה של עבירה זו הוא שנת מאסר. פסיקה עניפה התייחסה לעבירות של שימוש בנשק ומתחמי העונש במקרים שכאלה שנעו בין מאסר בעבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל. העבירה המיוחסת כאן, הינה עבירה בודדת של ירי באזור מגורים בלי לייחס בצידה עבירה של נשיאה, הובלה או אחזקת נשק. השימוש אותו ביקש הנאשם לעשות הוא ירי במהלך חתונה; כך שמדובר בעבירה שניתן לקבוע לגביה מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי לבין - 12 חודשי מאסר.

64. מדיניות הענישה ביחס לעבירה של נהיגה במהירות מופרזת: אני מפנה בהקשר זה, לרע"פ 5250/12 **מחמד אבו גוידר נ' מדינת ישראל**, (אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש). באותו מקרה, נהג הנאשם במהירות מופרזת אשר הגיעה ל- 195 קמ"ש במקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של 4 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 שנים ועונשים נלווים. בערעור לבית המשפט המחוזי הועמדה תקופת הפסילה על 50 חודשים מבלי להתערב ביתר רכיבי גזר הדין. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה. באותו תיק אף ציין בית המשפט כך: **"כאמור, גם אם עונש מאסר בכגון דא הוא נדיר, כבר היו דברים מעולם (ראו למשך: פ"ל 5066-10-10 מדינת ישראל נ' ויצמן (19.03.2012))"**. (שם, סעיף 8 לפסק הדין).

65. השלב הבא הוא, **בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**;

לאירועים נשוא התיק קדם תכנון מוקדם בכל הקשור למגע עם גורמים מטעם דאע"ש; עובדות כתבי האישום תיארו בהרחבה את פועלם של הנאשמים עת נהגו לצפות בקטעי וידאו ב"יוטיוב", בתמונות של דאע"ש וארגונים נוספים הפועלים בסוריה ולהאזין לשירים שלהם ולנאומים וכו'. הנאשמים אף יצרו קשר עם פעילים בארגון והביעו תמיכה והזדהות אידיאולוגית עם פעילות הארגון והחלו בנקיטת צעדים לצורך חבירה אליו. בכלל זה, יצאו את הארץ לתורכיה ושם יצרו קשר עם גורמים נוספים במגמה להוציא את תוכניתם לפועל.

ביחס לשתי העבירות הנוספות אשר יוחסו לנאשם 2; עבירה של ירי במקום מגורים ועבירה של נהיגה במהירות מופרזת, בקשר לאלה, ניתן לומר, כי התכנון שקדם לביצוען היה ממש בסמוך למועד ביצוע העבירות.

חלקו של כל אחד משני הנאשמים בביצוע העבירה היה מלא. עובדות כתבי האישום מדברות בעד עצמן, שניהם היו שותפים לביצוע העבירות וכל אחד נטל חלק מלא ופעיל בביצוען. אמנם נאשם 1 טען, כי נאשם 2 הוא זה אשר היה הרוח החיה, הוא יזם ויצר קשר עם אנשים המשוויכים לארגון. אולם, ניכר, כי התנהלותו באה ונבעה מתוך רצון ובחירה עצמאית רצונית.

בבחינת הנזק שצפוי היה להיגרם, המאשימה כאמור הגישה חוות דעתו של מומחה השב"כ, ממנה עולה, כי מעשיהם של הנאשמים טומנים בחובם פוטנציאל סיכון גבוה למדינת ישראל במספר רבדים. כן, הנזק שצפוי היה להיגרם, לו היו מתממשים הסיכונים, הוא כבד ביותר.

הנזק אשר נגרם מביצוע העבירה; ניתן לומר, כי לא נגרם נזק עצום או רב מאד כתוצאה מהמעשים.

הנאשמים לא מימשו את תכניתם עד תום ורגע לפני שנכנסו לסוריה, חזרו בהם מהחלטתם וחזרו ארצה. זאת, כאמור, בעקבות שיחה עם מי מבני משפחתם.

כך גם ביחס לשתי העבירות הנוספות המיוחסות לנאשם 2; העבירה של ירי באזור מגורים ועבירת הנהיגה במהירות מופרזת. אך בנס, לא נגרם נזק עצום ובלתי הפיך מביצוע אותן עבירות שכן, עבירות כאלה, במיוחד שעה שהן מבוצעות במקומות הומי אדם, מביאות לסיכון גבוה כלפי כלל הציבור ובכלל זה הנאשם עצמו.

הסיבה אשר הביאה את הנאשמים לביצוע העבירה;

ביחס לנאשם 1: הנאשם תיאר את משפחתו ואת הקשרים בין יחידה, על רקע הגירושין של הוריו, בציינו, כי מחלוקות רבות נתגלעו ביניהם. לצד זאת, לאחר שמשך תקופה עקב אחרי הפעילות של ארגון דאע"ש, חווה תחושת הזדהות עם ערכי הארגון, המטיפים לעזרה הדדית ורדיפה אחר צדק. לטענתו, השילוב של תחושת הבדידות אותה חוות מצד בני משפחתו, הקושי בהתמודדות עם הדינמיקה המורכבת בתוך התא המשפחתי וההזדהות עם ערכי הארגון, הם שהובילו לרצונו להצטרף אליהם ובכך למצוא פתרון אשר יאפשר לו לברוח מהמציאות היומיומית בה חי ולהקנות לו תחושה של שייכות קבוצתית.

ביחס לנאשם 2: לדידי הנאשם, בתקופה שקדמה למעורבותו באירוע מושא הליך זה, היה שרוי במצב של "יאוש, תסכול, בדידות ודחיה, וזאת עקב פרידתו מחברתו. במקביל, התקשה להתמודד עם תפקידים שלקח על עצמו בפרנסת משפחתו ובטיפול באביו. עקב כך, צרך אלכוהול וסמים על בסיס יומי, ובתדירות גבוהה. לדבריו, בהיותו תחת השפעת סמים ואלכוהול נהג לצפות בסרטוני דאע"ש, בשביל האתגר וה"ריגוש" ולא מתוך הזדהות אידיאולוגית. בהמשך, התחיל להתעניין במדינה האיסלאמית ובאיכות החיים הגבוהה אשר לתפיסתו מספקת לאזרחיה. עקב כך החליט להצטרף אל שורות הלוחמים בה.

כך גם באשר להתייחסותו למעורבותו בעבירה של המהירות המופרזת והירי באזור מגורים. לדידו, ביצע אותם בשביל "ריגוש" ועל מנת להרשים את אלה שסובבים אותו ולא דווקא מתוך כוונה לבצע עבירה פלילית.

בהקשר זה, רואה אני לנכון לציין, כי אין להתעלם מהנסיבות המשפחתיות של כל אחד משני הנאשמים ויש ליחס להן את המשקל המידתי, הנכון והראוי. יחד עם זאת, אין להצדיק, ולו במעט, את פועלם על רקע הנסיבות הנ"ל. נסיבות כלשהן, קשות ככל שיהיו, אין בכוחן כדי להצדיק מעשים כה חמורים, כפי מעשי הנאשמים כאן. נסיבות אישיות ו/או מצוקה כלשהי, אינה יכולה לטהר את המקור האפל והעכור ממנו ינקו שורשי הפעילות של הנאשמים. כן, לא ניתן להעלים עין מתכלית פועלו של הארגון, המשמש כתמנון קטלני רב-זרועות, אליו ביקשו הנאשמים להצטרף.

66. מצבם הכלכלי של הנאשמים

סעיף 40 לחוק העונשין, קובע:

"קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40(א), במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם."

בעניינו, טענו שני הנאשמים, למצב כלכלי ירוד וקשה אשר אף היווה בשלב כלשהו, רקע לייאוש ואכזבה. כך עולה גם מתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בענינם של שני הנאשמים. שוב, דומני, כי אין להתעלם מהמצב הכלכלי של הנאשמים. אולם, אין לקבל את הטענות ואשר לפיו, מצב כלכלי, קשה ככל שיהיה, יוכל לנווט לקראת מסקנה בדבר גילויי הבנה לפועלם ומעשיהם החמורים של הנאשמים.

67. בבחינת השיקולים המנויים לעיל, ולאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, סבורני, כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון והשני, העבירה של התמיכה בהתאחדות בלתי מותרת, מגע עם סוכן חוץ וקשירת קשר לביצוע פשע **נע בין מאסר בפועל לתקופה שבין 24 חודשים עד 48 חודשים. זאת לצד עונשים נלווים של מאסר על תנאי וקנס.** מתחם זה הוא ביחס לשני הנאשמים.

באשר לעבירה של ירי באזור מגורים, **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר.**

בנוגע לעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים ובכללם פסילה בפועל שנעה בין מספר חודשים ועד לשלוש שנים ואף למעלה מכך.

באשר לקנס, טווח הקנס נע בין 5,000 ₪ ל- 10,000 ₪.

העונש המתאים

68. השלב הבא, הוא בחינת התאמת העונש המתאים לנאשם הספציפי בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמצוות סעיף 40א לחוק העונשין.

69. **ביחס לנאשם 1**

הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו וכן הפגיעה במשפחתו; מהתסקיר עולה, כי עניין לנו בנאשם צעיר בן 21, רווק המתגורר עם אימו ואחיו לאחר שהוריו התגרשו בהיותו בגיל כ- 5 שנים. הנאשם תיאר מערכת משפחתית מורכבת, ללא דמות הורית סמכותית תומכת ומייעצת, במיוחד על רקע כלכלי קשה. אך ברור הוא, כי כל מעורבות או עונש שיוטל עליו אך יוסיף לפגיעה בו ובמשפחתו.

נטילת אחריות וחזרה למוטב; הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו וייחס את רוב המעשים לשותפו לביצוע העבירה, (הוא הנאשם 2). בהקשר זה, יש לציין, כי גם בהליך פלילי קודם בו היה מעורב נאשם זה, אשר הסתיים ללא הרשעה, טען, כי חבריו גנבו מחשב והפקידו אותו אצלו שישמור עליו. ניכר, כי הנאשם אינו מתחבר לחומרת מעשיו ולאופי התנהלותו ומשליך את האחריות על האחר.

עבר פלילי קודם; אין לנאשם הרשעות קודמות. יחד עם זאת, היה מעורב באירוע אחר בגין עבירות של גניבה והסגת גבול בגין נידון לעונש של התחייבות ללא הרשעה.

שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה; הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי

יקר.

חלופ הזמן מעת ביצוע העבירה; שיקול זה אינו רלבנטי שכן, לא חלף זמן כה ניכר או חריג מאז ביצוע מעשי העבירה.

70. יוצא כי, יש לשקול לקולא, את הודאתו של הנאשם באשמה, את גילו הצעיר, עדויות האופי שמלמדות על מידותיו ונתוניו האישיים, אורח החיים הנורמטיבי שניהל קודם לביצוע המעשים וגם את עברו הנקי. יודגש, כי משפחתו של הנאשם הינה משפחה נורמטיבית וחיונית אשר אף תמכה בו לאורך כל הדרך והסתייגה ממעשיו. כפי העולה מעובדות כתב האישום, השיחה עם הוריו היא זו אשר גרמה לו לחזור בו מהחלטתו להמשיך במסע האפל ובכך נמנעה כניסתו לסוריה.

שירות המבחן התרשם, כי לנאשם דימוי עצמי נמוך ולהערכת גורמי הטיפול, ההזדהות עם ארגון דאע"ש נבע ממקום של חווית ייאוש ובדידות אשר ליוו אותו נוכח הקשיים המשפחתיים. ניכר, כי הנאשם משליך את האחריות על האחר ומתקשה להכיר בחומרת מעשיו ובסיכון הטמון בהם לפגיעה בביטחון המדינה. גם בהתייחסותו לעבירה זו, לקח אחריות אך חלקית על מעשיו וייחס זאת, כאמור, לאחרים. גם עת ניסה להסביר את הרקע אשר הביא אותו לביצוע המעשים, נעץ הוא את האשמה בסכסוך שקיים עם מי מבני משפחתו ואחיו וברקע המשפחתי הקשה. לאור זאת, שירות המבחן העריך שרמת הסיכון הנשקפת ממנו להישנות עבירות דומות בעתיד, הינה ברמה בינונית.

71. **ביחס לנאשם 2;** העבירות המיוחסות לנאשם 2 הן אותן עבירות המיוחסות לנאשם 1 ואף מיוחסות לו שתי עבירות נוספות, כמפורט לעיל. חלקו של הנאשם בעבירות דומה לחלקו של נאשם 1, הכל כפי המתואר בהרחבה בעובדות כתבי האישום.

הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו; כאמור בתסקיר, עניין לנו בנאשם צעיר כבן 25, רווק אשר עבד בעבודות שונות וסייע בפרנסת בני משפחתו; זאת על רקע מחלת אביו אשר אילצה אותו לקחת על עצמו אחריות גדולה בכל הקשור לסיוע לבני משפחתו. ברי, כי כל עונש אשר יוטל יש בו כדי לפגוע בנאשם ובאפשרויות התפתחותו.

פגיעה של העונש במשפחתו; כאמור, הנאשם סייע בפרנסת בני משפחתו וכליאתו מאחורי סורג ובריה בגין מעורבותו בתיק זה, תפגע קשות בהם הן כלכלית והן נפשית. משפחתו תוארה כמשפחה נורמטיבית שאין לה כל רקע פלילי קודם. הידיעה בדבר מעורבות בנם בביצוע העבירות הכתה אותם בתדהמה.

נטילת אחריות וחזרה למוטב; הנאשם הודה בביצוע העבירות באופן מלא, תוך הבעת צער וחרטה על ביצועו. לדידו, הוא גדל בסביבה נורמטיבית הנמנעת ממעורבות במעשים לא חוקיים או לא מוסריים. לדבריו, הוא ביצע את העבירות מבלי להבין את חומרתן ואת השלכותיהן, וכיום הוא מבין את הפסול במעשיו. בהקשר זה אף יצוין, כך על פי גישתו, הוא לא ביצע את העבירות מתוך הזדהות אידיאולוגית. עוד מסר, כי כאשר הפסיק נטילת סמים והובהרה עבורו משמעות ההצטרפות לארגון, התפקח, קיבל החלטה שלא להיות חלק מארגון זה וחזר ארצה.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם, כי הנאשם עסוק בהצגת תדמית חיובית, תוך שצמצם את חלקו בביצוע

העבירה, השליך אחריות על גורמים חיצוניים והתקשה לבחון את מאפייניו האישיותיים אשר אפשרו מעורבותו בביצוע העבירה. לדידי שירות המבחן, מעורבותו בעבירות קשורה ברצונו לבדוק גבולות ולחפש ריגושים.

עבר פלילי קודם; הנאשם נעדר עבר פלילי וזהו מפגשו הראשון עם החוק. גם מעצרו של הנאשם הוא הראשון בחייו ושיתף בקשיים אותה חווה בשהייתו במעצר עם אסירים ביטחוניים.

שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה; לזכותו, יש לזקוף את שיתוף הפעולה עם גורמי האכיפה. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, וחסך זמן שיפוטי יקר. ועוד, הוא שיתף פעולה עם שירות המבחן וביטא רצון להשתלב בטיפול.

חלף הזמן מעת ביצוע העבירה; אין שיקול זה רלבנטי לענייננו, שכן לא חלף זמן מאז ניכר מאז ביצוע העבירות.

72. קיימים שיקולים נוספים אותם על בית המשפט לבחון בבואו לקבוע את העונש המתאים דוגמת השיקול של שיקום. שיקול זה אינו רלבנטי לענייננו שכן, מהתסקירים אשר הוגשו, לא הובעה נזקקות טיפולית כזו שתצדיק חריגה ממתחם העונש לצורכי שיקום. השילוב בהליך טיפולי, יבוצע, במידת האפשר, במהלך תקופת המאסר.

73. בהקשר של הרתעת הרבים וגם הרתעת היחיד; שני שיקולים אלה פועלים לרעת הנאשמים. ברור, כי עבירות מהסוג בהן הורשעו הנאשמים הינן רעה חולה בקרב הצעירים ולאחרונה אנו עדים למקרים דומים. התרבות המקרים והתרחבות תופעה מסוכנת זו, של יציאה אזרחים ישראלים לזירת הלחימה בסוריה והתגייסותם לשורות של ארגוני הטרור, מחייבת השתת ענישה חמורה - במסגרת מתחם העונש ההולם - אשר יש בכוחה כדי לשרת את האינטרס הן של הרתעת הרבים והן של התרת היחיד.

דומני, כי מדינת ישראל משולה היא לאי בודד הממוקם בלב ים גועש. גליו של הים הסוער מכים בחופיו של אי יפה זה מכל עבר. אזרחי המדינה שחיים על אדמתו היפה של אי זה אמורים לשמש כמי שמגן על גבולותיו ולבטח אין לתת יד למי מהם לפעול באופן שיש בו כדי לפגוע בביטחון המדינה וביציבות השוררת במקומותינו. חברה מתוקנת אמורה להביע סלידה כלפי כל גורם שמביע הזדהות עם סמלים של הרג ואובדן. אין להחליף את דגל החיים בדגל שחור שמתנוסס אל על תוך שהוא מבקש לבכר את ה"מוות" על "קדושת החיים". אל לנו להקל ראש בחומרת המעשים הטמונים בפועלם של אלה שמבקשים להצטרף לארגון רצחני שמבכר עריפת-ראשים על ערכים של חרות, קדושת חיים, סבלנות ודמוקרטיה. כן, אין לכחד, כי החידק האלים בו ניגף כל מי שמבקש להצטרף לארגון דאע"ש מחוץ לגבולות המדינה, עלול לפלוש, במידת מה, אל תוך אדמתנו הבריאה. אין לתת יד לכל מעשה שהינו בבחינת ייבוא של אותו נגיף אל תוך שטח המדינה; ומשכך, יש ליצור חייך הרתעתי חד וברור שבכוחו לשמור על גבולותינו, וזאת אף על ידי הטלת עונשים מרתיעים. יחד עם זאת, אל לנו להתעלם מהעובדה, כי הנאשמים לא חצו, בסופו של יום, את הגבול אל תוך שטח סוריה וכי שבו, בהשפעת בני משפחתם וגורמים אחרים, אל הארץ.

הסוגיה של חילוט רכב הנאשם

74. כעונש נוסף, ביקשה המאשימה להורות על חילוט הרכב אשר נתפס, רכב מסוג סיאט מספר רישוי

55-309-12 (להלן: "הרכב") לטובת אוצר המדינה; זאת ביחס לביצוע העבירה שבאישום הרביעי, נהיגה במהירות מופרזת.

המאשימה סומכת את ידיה על הוראת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ") ואשר לפיה:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

החלופה הראשונה הקבועה בסעיף 39(א) הנ"ל ולפיה, ניתן לחלט חפץ רק אם העברין שהורשע הינו בעל החפץ, היא הרלבנטית לענייננו.

75. בפסיקה נקבע, כי הוראת החילוט בפקודת סדר הפלילי תכליתה בין היתר הינה עונשית, מתן אפשרות לתביעה לבקש עם סיום ההליך הפלילי את חילוט הנכס בו בוצעה העבירה "כדי שלא יצא חוטא נשכר". יפים לעניין זה דברי כבוד השופט מצא בע"פ **1982/93 בנק לאומי נ' מ"י ורוני ליבוביץ** (פ"ד מ"ג (3), 238,245):

"עיננו הרואות, שאמצעי החילוט נועד לפגוע פגיעה עונשית מובהקת - ומעורבים בה עשיה פלילית, שבינם לבינה התקיימה אחת משתי זיקות אפשריות: זיקה לעבירה, או זיקה לחפץ שביודעין הוקדש לצורך עבירה."

76. חילוט רכב הינו צעד יעיל למיגור התופעה והוא נתון לשיקול דעתו של ביהמ"ש תוך שקילת האינטרס של הגנה על קניין הפרט אל מול אינטרס הציבור שבמניעת עבירות ובחילוט חפצים ששימשו לביצוע עבירות. ברע"פ **1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל**, נג (3) 312 נקבע:

"במאבק הנערך לעינינו בין קניין הפרט לבין קניין הציבור ואינטרס הציבור, ראויים הם קניין הציבור ואינטרס הציבור כי ייצאו וידם על העליונה. רק על דרך זו, כמסתבר, נוכל להגן על הציבור."

ראה גם דברים שנאמרו בע"פ **6234/03 מדינת ישראל נגד מראד זיתאוו**, פורסם בנבו, פסקה 6 שם:

"אותה סמכות חילוט היא סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצווה לתת את דעתו גם על השלכותיה, וכיצד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש."

77. יוצא אפוא, כי, הסמכות המוקנית לבית המשפט להורות על חילוט רכב הינה סמכות שברשות ולבית המשפט נתונה הסמכות להחליט, בכל מקרה לגופו בהתייחסותו למרכיבי העונש הנוספים אותם הוא הטיל, לצד שקילת יתר השיקולים הרלבנטיים לעניין.

78. הצדדים העלו את טיעוניהם בהקשר זה בפניי. הנאשם הביע חרטה הנשמעת כנה ואמיתית וניכר, כי הסיכוי שמעשה דומה יישנה בעתיד, הינו נמוך. אף העונש אותו גזרתי על הנאשם מהווה גורם מרתיע משמעותי, ובאיזון נכון בין מגוון השיקולים, דעתי היא, כי אין כל הצדקה בנסיבות תיק ספציפי זה להיעתר לבקשה.

עניין לנו במשפחה קשת יום, הן מבחינה כלכלית והן מבחינת מצבו הרפואי של האב כפי שהוכח בפניי; כטענת ב"כ הנאשם, הרכב משמש את כל בני המשפחה, אף שזה רשום רק על שמו. ניכר, כי מדובר ברכב שאינו יקר ערך, המשמש את המשפחה בחיי היום יום. מבלי להקל ראש בחומרת העבירה שעניינה נהיגה במהירות מופרזת, דעתי היא, כי לא מוצדק בנסיבות העניין להורות על חילוט הרכב.

אם כן, אני דוחה את הבקשה לחילוט רכב.

ולסיכום

79. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, בחנתי את הנתונים והשיקולים המנויים לעיל, הגעתי למסקנה, כי יש לגזור על הנאשמים עונש בגדרי מתחם העונש ההולם אותו קבעתי לעיל, כאשר את עונשם של שני הנאשם (ביחס לאישום הראשון ולאישום השני) מצאתי למקם בחלק התחתון של המתחם. ער אני לעובדה, כי הנאשם 1 טען למעורבות פחותה משל הנאשם 2, אולם, עיון בעובדות כתב האישום, מלמד, כי שניהם היו מעורבים, כמעט, באותה מידה ולא מצאתי לעשות אבחנה ביניהם.

ביחס לאישומים 3 ו- 4 המיוחסים לנאשם 2, מצאתי בנסיבות העניין למקמו בגבול התחתון של המתחמים כאשר יש לצבור את העונשים בגין האירועים השונים, ולו בחלקם.

בשולי גזר הדין אציין, כי העובדה שהנאשמים הודו, חסכו זמן שיפוטי, הביעו בפניי חרטה ומעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי שבו אל שטח ישראל (בהשפעת מי מבני משפחתם) אף בטרם נכנסו אל שטח סוריה, הינה אחד השיקולים שעמדו לנגד עיניי בבואי לגזור את דינם.

80. לאור כל המקובץ לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים וזאת החל מיום מעצרו 22.11.15.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים ואולם, הנאשם לא ישא בעונש זה אלא עם כן יעבור תוך

עמוד 21

תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר על אחת מן העבירות בהן הורשע במסגרת האישום הראשון ו/או השני ו/או כל **עבירה נגד ביטחון המדינה מסוג פשע** ויורשע בה בתקופה התנאי או לאחריה.

ג. קנס בסך של 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 60 יום מהיום.

נאשם 2

א. מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים החל מיום מעצרו מיום 22.11.15 .

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים ואולם, הנאשם לא ישא בעונש זה אלא עם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר על אחת מן העבירות בהן הורשע באישומים הראשון והשני ו/או כל **עבירה נגד ביטחון המדינה מסוג פשע** ויורשע בה בתקופה התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים ואולם, הנאשם לא ישא בעונש זה אלא עם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר על **עבירה בנשק מסוג פשע** ויורשע בה בתקופה התנאי או לאחריה.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים ואולם, הנאשם לא ישא בעונש זה אלא עם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר **עבירה בנשק מסוג עוון** (ובכלל זה עבירה של **ירי באזור מגורים**) ו/או עבירה של **נהיגה בזמן פסילה** ויורשע בה בתקופה התנאי או לאחריה.

ה. קנס בסך של 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 120 יום מהיום.

ו. פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 30 חודשים מיום שחרורו ממאסר. הפקדת רישיון נהיגה לאלתר, במזכירות בית המשפט, כאן.

ז. אני דן את הנאשם ל 6 חודשי פסילה וזאת על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר.

ח. אני מורה על החזרת רכב הסיאט מ.ר. 55-309-12, לידי בעליו הנאשם.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ז, 14 נובמבר 2016,
בנוכחות הצדדים.